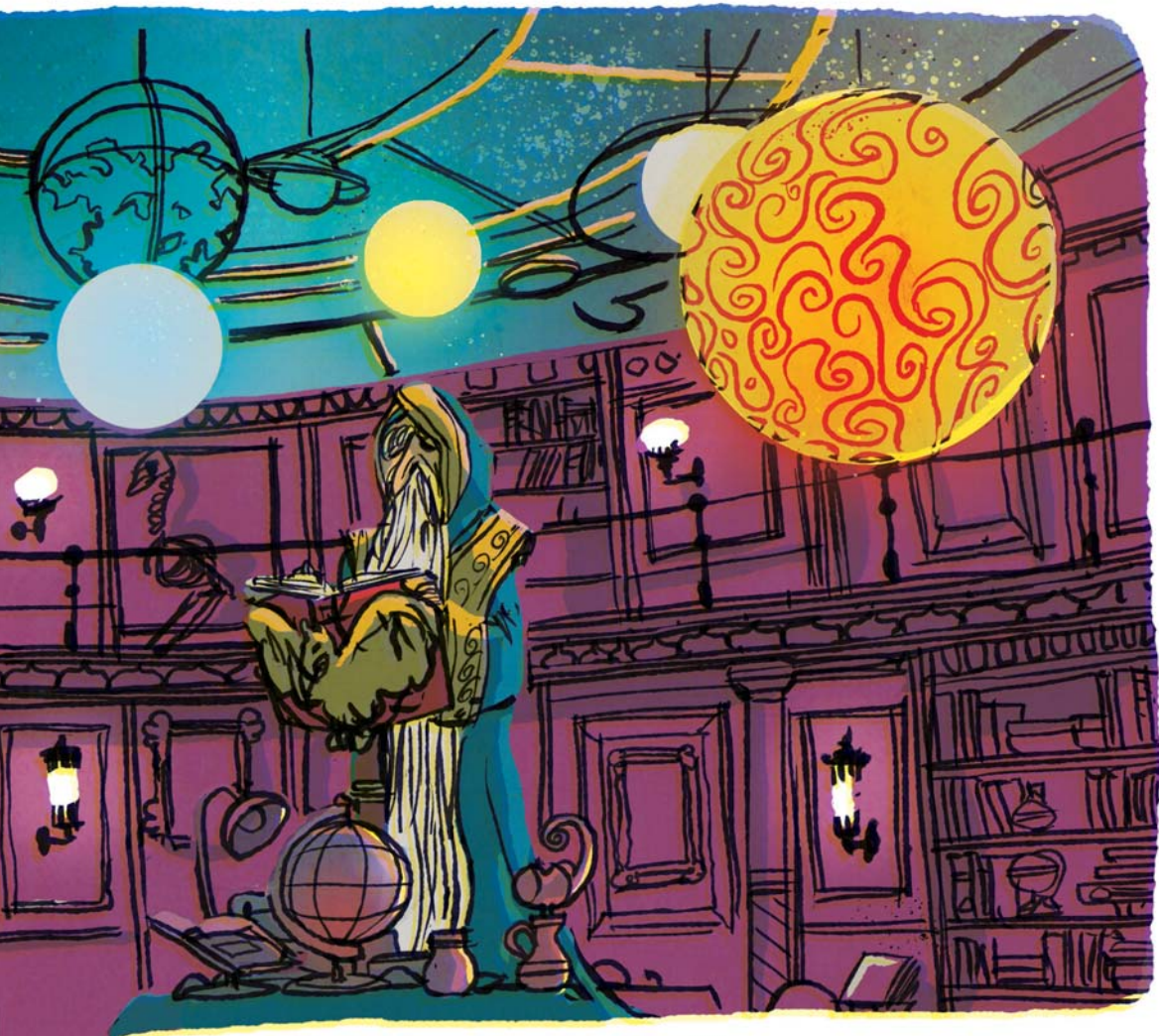

Een zware deur zwaaide open en de fantasievaarder ging een kamer in. Het leek wel een studeerkamer. Langs de wanden stonden kasten vol met dikke oude boeken. Door het glazen dak was een donkere hemel te zien met flonkerende sterren. Daaronder stond een donkere figuur met een lange witte baard te mompelen. Hij bladerde in een boek.

‘Dit is mijn leermeester Almar,’ legde Pardoes aan Polle uit. ‘Hij is tovenaars en regelt het verkeer van sterren en manen en zo. In het heelal. En ondertussen vangt hij tovertwinkels.’

‘Tovertwinkels?’ fluisterde Polle. ‘Wat zijn dat nou weer?’ Het was allemaal wel een beetje veel om in een keer te onthouden.

‘Je hoeft niet te fluisteren hoor,’ zei Pardoes. ‘Als Almar met zijn hoofd in de sterren zit, hoort hij niet meer wat de mensen zeggen. Wacht, ik zal eens laten zien wat je met die twinkels kunt doen.’ Hij tikte met een soort toverstaf tegen een witte bol voor op de fantasievaarder.

De bol ging onmiddellijk branden en alles kwam in beweging. De sterren, manen en planeten draaiden om het hoofd van Almar. Ook de fantasievaarder draaide rondjes. Steeds sneller en sneller. Polle werd er een beetje misselijk van. Hij durfde niet langer te kijken. Hij deed zijn ogen dicht.

'Nu kun je weer kijken,' zei Pardoës na een tijdje. Ze stonden stil en Polle voelde een briesje door zijn haren waaien. Hij deed zijn ogen open.

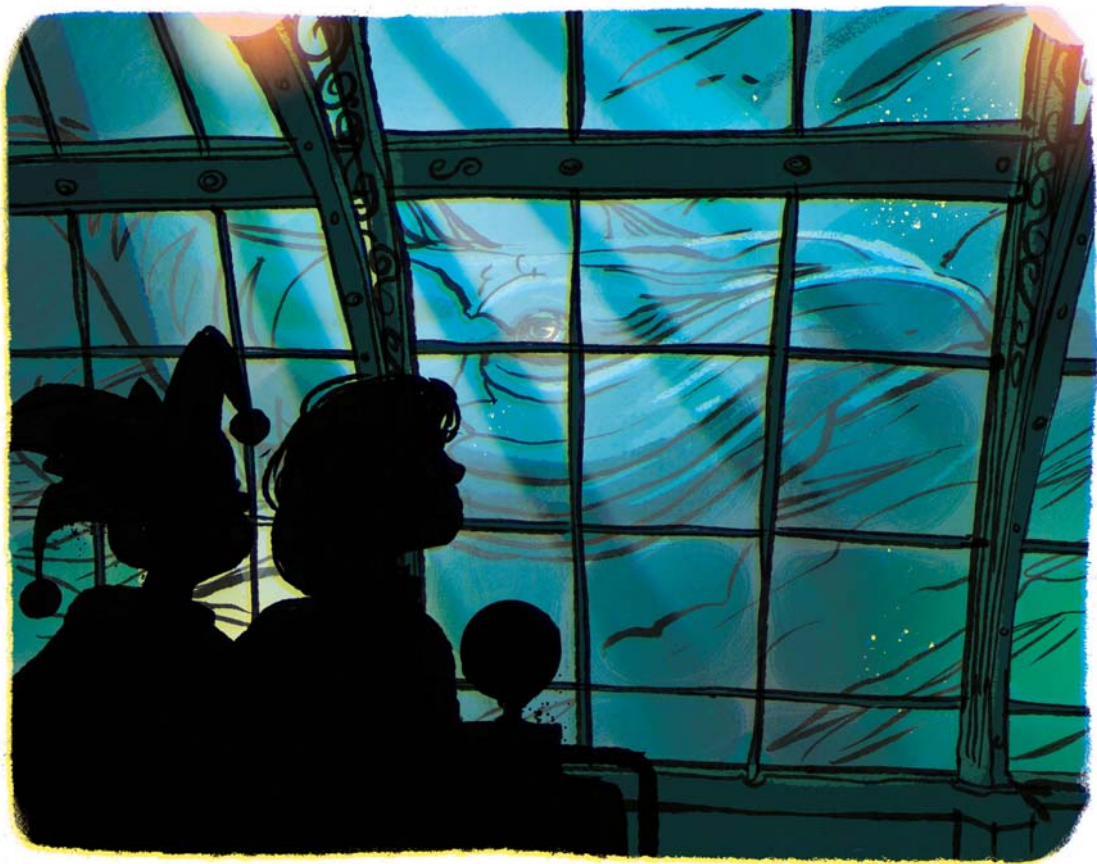
'Waar zijn we?' vroeg hij.

'Op het balkon van de torenkamer,' zei Pardoës. Polle keek over de rand naar beneden. Wat een schitterend uitzicht. Beneden in het dal lag Hartenstad. Polle zag de lichtjes van het pannenkoekenrestaurant.

De fantasiebol lichtte op en tegelijkertijd kwamen er enorme vlinders aangevlogen. Een van de vlinders vloog de torenkamer in en verdween in het paleis. De vaarder schoot achteruit en ging erachteraan. Daar gaan we weer, dacht Polle, maar deze keer hield hij zijn ogen open. Hij wilde niks missen.

‘Zijn we soms in een plantenkas?’ vroeg Polle. Hij zag grote ramen om zich heen en er groeiden de prachtigste planten. Aan de andere kant van de ramen zag hij water, heel veel water. Het leek alsof ze in een omgekeerde vissenkomp op de bodem van de zee zaten, met het water aan de buitenkant. Voor het raam verscheen een groot oog dat naar binnen keek.

‘Kijk, een fabelvis,’ zei Pardoes en hij zwaaide. Het was de grootste vis die Polle ooit had gezien. De vis draaide zich om en zwom heel langzaam weg. Hij zwaaide terug, met zijn staart.

Op dat moment hoorden ze een harde knal. De staart van het fabeldier had het glas geraakt. Nu zat er een barst in het glas. Er druppelde water naar binnen. De barst werd een breuk en de druppels werden een woeste rivier. Een muur van water kwam op hen af. De fantasievaarder schoot zo hard naar achteren dat Pardoes en Polle er bijna uitvielen.

‘Houd je vast!’ riep Pardoes. Hij strooide een handvol twinkels in het water en ineens was het water verdwenen. De vloer was kurkdroog, zag Polle. ‘Wat een goede truc,’ zei hij tegen Pardoes.